Pregaria.cat

Entrada

Veneçuela

Per MartaF el dj., 02/07/2026 - 08:00

La poetessa veneçolana Ida Gramcko ens pregunta en un dels seus versos: «creus que el somni protegeix de l'abisme, rescata de l'assalt i de l'incendi?» i avui, després de la magnitud del doble terratrèmol que ha sacsejat Veneçuela, només podem respondre amb el silenci. Davant del dolor i de la tragèdia per la pèrdua de tantes vides humanes, les imatges ens aclaparen i el cor se'ns encongeix per la potència destructora de la terra. Sabies, però, que aquest fet era «previsible» perquè Veneçuela es troba en una zona sísmica perillosa? I que només van passar trenta-nou segons entre tots dos terratrèmols? La comunitat científica té constància de la gran activitat sísmica a la regió del Carib i de Sud-amèrica des de la dècada del 1950 però, per fer-nos-en una idea, el terratrèmol d'aquesta setmana és vint vegades més potent que el que ja hi va haver el 1967.

És cert que no podem controlar el batec de la terra i que estem a mercè dels embats de la natura, però la qualitat de les construccions, els protocols d'emergència i la rapidesa dels equips de rescat marquen la diferència en països com ara el Japó, Xile, Mèxic o Nova Zelanda. En canvi, Veneçuela, no té cap mena de preparació sísmica; i aquest és el gran drama humà perquè pregar la realitat també vol dir canviar-la des de l'acció conscient. Només així aconseguirem transformar tot el que ens envolta i, de retruc, els nostres cors.

Com totes les catàstrofes naturals, els terratrèmols ens donen una lliçó d'humilitat: no som res davant del poder de la terra; només dones i homes de pas per un món que ens acull com una mare, però que també es desferma com un animal ferit. Per això, més que no pas la por i l'horror, cal que la nostra resposta sigui la prevenció i la consciència crítica i activa davant d'un futur que només podem construir des de la fraternitat. T'adones que som una gran família unida per cinc continents i cinc oceans que ens abracen? Si girem l'esquena al germà i a l'amic, estem oblidant el manament de l'amor; però si tanquem els ulls davant de la realitat i no lluitem per transformar el present, com pretenem conquerir l'esperança? Nosaltres hi hem de respondre amb les petites accions de cada dia, però els governs també han de fer els deures. Ara bé, si tots plegats només tenim el cor ple de runa i no sabem alçar la mirada, esdevindrem estàtues de pedra sorrenca que s'esberlen amb un cop de vent.

(Imatge: Marta Finazzi)